

Geert Kimpen
De prins van Filettino
Roman

Uitgeverij De Arbeiderspers · Utrecht
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2013 Geert Kimpen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Franz Lisztplantsoen 200, 3533 JG Utrecht. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Franz Lisztplantsoen 200, 3533 JG Utrecht.*

Omslagillustratie: Philip Renard
Omslagontwerp: Nico Richter

ISBN 978 90 295 8758 7 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl
www.geertkimpen.com

'Nec flector, nec frangor'
(Niet buigen, niet breken –
wanneer het op onze plannen aankomt)

Motto van het prinsdom Filettino

Luca hield zijn vinger boven het knopje van de intercom, dat hem uitdagend aanstaarde op zijn belachelijk grote bureau. Slechts één kleine beweging was hij verwijderd van een van de lastigste gesprekken die hij in zijn korte burgemeesterscarrière zou voeren. Even trok hij zijn vinger terug, om dan genadeloos met de ogen dicht te duwen. Het moest. Hij was een man. Hij had er nu eenmaal voor gekozen voor de macht te gaan, om op die manier werkelijk iets te kunnen veranderen. Nu moest hij leiderschap tonen, en laten zien dat hij ook moeilijke beslissingen kon nemen.

'At your service,' knipoogde Alessia vrolijk in de deuropening. Ze droeg een speels vallende luchtige jurk en haar golvende haren wapperden door de ventilator die net haar richting uit draaide.

'Kom binnen alsjeblieft,' zei Luca, 'ga even zitten.'

'Kan het straks niet? Ik ben bijna klaar met de notulen van de gemeenteraad.'

'Nee,' zei Luca nors. 'Ga zitten.'

'Zo, zo,' lachte Alessia hees terwijl ze neerplofte in het met bloemmotief beklede fauteuilstoeltje. Elegant drapeerde ze haar voeten, met de goudkleurige stiletto's op het bureau. 'Je kater nog niet te boven?'

Luca masseerde met duim en wijsvinger zijn oogleden, keek

haar toen hulpeloos aan en sprak de onmogelijke woorden: 'Alessia, dit is je laatste dag hier.'

'Scusa?'

'Ik moet,' probeerde Luca zich te verklaren. 'Richtlijnen van Rome. Ons land gaat failliet, Alessia. We moeten allemaal bezuinigen. Ons dorp wordt opgeheven. Filettino wordt afgeschaft. We moeten fuseren met Trevi nel Lazio, zodat we de uitgaven kunnen halveren.'

Nadat Alessia de burgemeester wel een minuut lang met open mond had aangestaard, barstte ze in ongelovig lachen uit.

'Je neemt me in de maling, Luca,' zei ze vermanend zwaaiend met haar vinger. 'Ik was er bijna ingetrapt. Fuseren met Trevi! Onze aartsvijand! Dat zou een mooie boel worden!'

Pas toen ze zag dat Luca niet meelachte, viel ze stil. Ze streek met haar hand door de haren.

'Je meent het echt, niet?'

Luca knikte. Hij liep om zich een houding te geven naar het paars beschilderde koelkastje, haalde er een fles rosé uit, en schonk twee glazen in.

'En waarom ik dan, Luca,' klonk het opeens fel. 'Waarom dan niet die trut in Trevi? Als er nog maar plaats is voor één secretaresse, dan kan zij toch beter opdonderen met haar roodgelakte nageltjes waarmee ze nog nooit één brief getikt heeft omdat ze bang is ze te breken.'

'Ik heb gisteren overleg gepleegd met Giancarlo,' zei Luca terwijl hij de glazen op het bureau plaatste. 'Hij heeft geen zin in gelazer en trekt zich terug als burgemeester. Maar omdat wij dus de burgemeester leveren, mogen zij hun secretaresse houden. En... is er voor jou geen plaats meer. Het spijt me, Alessia, werkelijk.'

'Jij, ongelooflijke hypocriet,' brieste Alessia. Ze nam het glas en gooide de rosé in het gezicht van de burgemeester. 'Dus dáár waren jullie gisteren over aan het smoezen in de Gran Brazil. Even jouw baantje veiligstellen, en dan mij dumpen. Alles heb

ik voor je gedaan. Zonder mij was je nooit burgemeester geworden, ventje. Wie heeft er overal foldertjes in de bus gestoken? Wie heeft er overal verkondigd dat ze moesten durven kiezen voor verandering? Zelfs al werd ik erom bespot en uitgelachen. En ik deed het niet omdat het mijn grote droom was je secretaresse te worden, Luca, maar omdat ik in je geloofde. Omdat ik het tijd vond voor een jonge burgemeester die het anders zou doen. Ik vertrouwde je...'

Met een woeste haal gooide ze de handen los die Luca geruststellend op haar schouders had gelegd.

'Al je stommiteiten tijdens de eerste maanden heb ik verdoezeld. Je dubieuze onkosten heb ik verantwoord in de boekhouding. Omdat ik...'

Ze gooide de fauteuil om en liep naar de deur. Met de klink in haar hand zei ze, met het geknetter van een ontvlammende lucifer in haar stem: 'Omdat ik van je hield.'

De wankele, witgelakte deur trilde in haar sponningen.

Terwijl Alessia luid snikkend op de bank lag, keek haar moeder verslagen door het raam. Het schemerde en er was bijna niemand meer op straat. Iedereen zocht rond deze tijd huis en haard op om te gaan tafelen. Maar Maria had niet gekookt. Ze was net zo verbijsterd als haar dochter dat Luca haar zomaar aan de kant had gezet. Luca was in de afgelopen tijd een zoon geworden. Haar eigen zoon had Filettino verlaten, omdat er geen droog brood te verdienen was. Hij kwam alleen zo nu en dan nog op zondag uit Rome langsrijden met zijn vrouw en kinderen. Meestal liet hij dan een enveloppe achter met vijftig euro. 'Voor mama' schreef hij erop. Maria verfoeide die envelopjes die ze altijd pas vond als hij al weg was. Ze belde hem

scheldend op, terwijl hij nog in de auto onderweg naar huis was, dat ze zijn hulp niet nodig had en hij zijn geld meteen moest komen terughalen. Dat deed hij natuurlijk niet, en daarom had ze een rekening geopend op naam van zijn kinderen, waar ze het geld op stortte. Maar tot haar schaamte had ze ook af en toe weer wat geld van die rekening moeten afhalen.

Alessandro, de vader van Alessia, zette de tv wat harder in een poging zich af te sluiten voor zijn dochters verdriet. Wat kon hij zeggen? Welke raad kon hij haar geven? Hij was zelf al jaren werkloos. Twintig jaar om precies te zijn. Sinds hun berg, de Monte Cotento, door Europese richtlijnen midden in het centrum van een beschermd natuurgebied kwam te liggen, mocht er geen boom meer omgehakt worden zonder dat er zich eerst drie commissies over gebogen hadden. Het was de nekslag geweest voor de houtfabriek waar hij werkte. En het begin van zijn leven als werkloze.

Sinds vorig jaar was zijn dochter de kostwinner in huis. Mama en hij waren er trots op dat hun dochter zo'n goede baan had gevonden op het gemeentehuis. Een vaste benoeming leek het, voor het leven. Een baan weliswaar, dat wist iedereen, die ze vooral te danken had aan het feit dat ze te allen tijde beschikbaar was voor Luca. Dat was ze eigenlijk al sinds haar vijftiende toen ze voor het eerst met hem had geflikflooid op het dorpsfeest voor de heilige Bernardino da Siena. Luca was altijd populair geweest bij de meisjes. Niet alleen omdat hij er goed uitzag, een vlotte babbler en humor had, dat tikkeltje arrogantie bezat waar meisjes van hielden, maar vooral omdat iedereen altijd gevoeld had dat hij anders was dan de anderen. Hij had een wolkje hoop rond zich hangen. Een vaag gevoel dat als iemand het ooit ver zou schoppen, hij het zou zijn.

'Ach kindje toch,' zei Maria troosteloos toen ze zag hoe haar dochter onophoudelijk haar hoofd tegen de houten leuning van de zetel sloeg, 'ach kindje.'

Alessandro zat knarsetandend in de zetel en krabde aan zijn

houten been. Al was hij zijn been al jaren kwijt, de jeuk ging nooit over. Toen zette hij de tv nog maar een streepje harder.

3

Luca schrok schreeuwend wakker. Hij had gedroomd dat het hele dorp hem had uitgejouwd, net zoals hij op televisie had gezien hoe in landen als Tunesië en Egypte de bevolking zich tegen haar leiders had gekeerd.

Het schrijnende protest van één jongeman was voldoende geweest om een uitslaande brand te veroorzaken in de Arabische wereld die decennialang gevestigde regimes binnen enkele weken omverwierp. Een ondernemende Tunesische jongeman: Mohamed Bouazizi. Een mooi universitair diploma op zak, maar zonder werk, precies zoals vele van zijn leeftijdsgenoten in Italië en de rest van de wereld. Deze jongeman nam het lot in eigen handen. Hij begon vol overtuiging zijn eigen straathandeltje in groenten en fruit. Natuurlijk had hij hier geen vergunning voor. Hoe kon men een vergunning eisen om in leven te blijven? Hij had ook de criminaliteit in kunnen gaan, om te overleven. Maar hij wilde op een eerlijke manier zijn brood verdienen. Een optimistische jongeman die in een nietszeggend provinciestedje in Tunesië, Sidi Bouzid, een bestaan wilde opbouwen. Net zo'n onbetekenend plaatsje als Filettino. Tot er een overijverige politieofficier langskwam. Mohamed kon geen vergunning laten zien, en dat was reden om zijn handeltje in beslag te nemen. De groenten en het fruit waarvoor hij bij familie geld geleend had om deze te kunnen kopen, verdwenen in de kofferbak van de agent. Kon iemand het hem kwalijk nemen dat hij zijn handelswaar uit alle macht beschermde? Maar die klap van die politieofficier kwam hard aan. Te hard. Want toen brak er iets bij Mohamed. Hij diende

een klacht in. Hij kon toch niet in een land leven waar jonge mensen die iets van hun leven trachtten te maken, door de politie beroofd werden? Het kon toch niet zo zijn dat dromen werden stukgemaakt omdat hij niet het geld had om een vergunning te kopen? Wel dus. Mohamed was wanhopig. Hij overgoot zichzelf met benzine en ontstak de vlam. Zijn vuur zou zich over heel Tunesië verspreiden. De premier, Zine El Abidine Ben Ali, begon een charmeoffensief. Hij kondigde hervormingen aan en bracht zelfs een bos bloemen naar de stervende Mohamed in het ziekenhuis. Maar niemand geloofde hem nog. Hoe zou men een premier kunnen geloven die samen met zijn schoonfamilie dertig procent van de Tunesische economie in handen had? Een gehate familie die voor haar diners ijs liet overvliegen uit Saint Tropez, tijgers als huisdieren hield, drugs gebruikte en verhandelde. Bovendien wist iedere Tunesiër dat niet de door prostaatkanker getormenteerde premier zijn land bestuurde, maar zijn echtgenote Leila. De gehate heks die met zwarte magie, wierook en rituelen, haar aangeleerd door Marokkaanse magiërs, haar man geheel onderdanig had gemaakt met de ambitie hem op te volgen. Om het ongeluk af te zweren verbrandde ze dagelijks tientallen kameleons onder het prevelen van macabere spreuken, met hetzelfde gemak waarmee ze ook de handen van ongehoorzaam personeel in kokende olie stak.

Eén maand later reeds moest de premier het land ontvluchten. Men had genoeg van de corruptie. Van de steeds maar stijgende voedselprijzen, en de alsmaar groeiende werkloosheid. Mohamed Bouazizi werd de nationale held van Tunesië. Later werd bekend dat de echtgenote van de premier voor het overhaast vertrek nog even een kwart van de Tunesische goudvoorraad bij de Centrale Bank had opgehaald. Ze stak ook haar zwangere dochter wat broodnodige staafjes toe en die zocht verstrooiing in Disneyland Parijs terwijl haar vaderland in brand stond.

Ontzet staarde Luca voor zich uit. Hij zag voor ogen hoe Ciro, de zoon van de slager die altijd een grote mond opzette, op een dag op het dorpsplein zou staan. Met een jerrycan vol benzine. Hoe hij naar het gemeentehuis zou schreeuwen. Dat Luca hun dorp verkwanseld had, en de werkloosheid nog meer was toegenomen sinds hij zijn stem aan hem had gegeven. Luca sloot gepijnigd zijn ogen toen hij zich levendig voorstelde hoe de huid van Ciro wegschroeide en de geur van verbrand vlees over het plein walmdde. Wat had Luca in godsnaam ondernomen sinds hij het gemeentehuis had betrokken? Had hij één maatregel genomen die de situatie van de Filettijnen verbeterd had? En nu stond hij zelfs op het punt zijn dorp administratief af te schaffen. Omdat ze daar in Rome beslist hadden dat ieder dorp minstens 1000 inwoners moest tellen, en zij dus met hun 554 mensen moesten samengaan met Trevi, dat 1796 inwoners had.

Hij zette zijn televisie aan en belandde in een heruitzending van het journaal waarin de rampspoed over hem heen donderde. Italië dat door al zijn Europese bondgenoten argwanend bekeken werd omdat men verwachtte dat dit een van de volgende landen zou zijn die financieel ernstig in de problemen zouden raken. De premier die met ernstig gezicht extreme bezuinigingen afkondigde en op die manier het vertrouwen van Europa probeerde te bewaren. Terwijl iedereen wist dat hij meteen na zijn speech zich naar zijn landhuis in Arcore zou laten rijden waar schaarsgeklede dames in een champagnebad op hem wachtten.

Maar was hij niet precies hetzelfde geworden als de premier die hij verafschuwde? Een man die alleen zijn eigenbelang diende? Een man die met gemak Alessia ontsloeg, die hem had bijgestaan toen niemand nog in hem geloofde. Een man die alles verraadde waar hij in zijn jeugdig idealisme ooit in geloofd had? Een rechtvaardige, eerlijke wereld. Was het naïef geweest om de wereld te willen verbeteren? Of was het naïef om niet

het verband te zien tussen zijn eigen daden en de toestand van de wereld en zijn dorp? Hij bekleedde nu toch de macht? Nu had hij geen excuus meer om naar anderen te wijzen en ze te beschuldigen. Want als hij wees, wezen er tegelijkertijd drie vingers naar hemzelf.

Hij schonk zichzelf een glas wijn in, en ging in zijn blootje achter de keukentafel zitten. Hij klapte zijn laptop open, en na een paar minuten gleden zijn vingers als vanzelf over het toetsenbord. Hij schreeuwde al zijn onmacht uit op het scherm, alle verwijten die hij zichzelf maakte. Maar ook al zijn onbegrip voor het slechte nieuws dat al maandenlang over hem heen donderde. Nieuws dat lange tijd ver weg leek, maar nu zo dichtbij was gekomen. Meer en meer kreeg hij het onbehaaglijk gevoel van ongelooflijk opgelicht te zijn. Hij voelde een onmachtige kwaadheid van genaaid te zijn door een financieel systeem dat dol was gedraaid en waarvan hij en zijn dorpsgenoten niet de voordelen genoten, maar nu wel de rekening moesten betalen.

Miljarden vlogen hem om de oren in de journaals, als grootheden die niemand meer kon vatten. Hoe was het mogelijk dat ze daar in Rome en Brussel blijkbaar wel miljarden 'ergens op een rekening' hadden staan om Griekenland en omvallende banken te redden. Hij had eens een hoogleraar in de economie op televisie horen verklaren dat het overeind houden van de banken al meer had gekost dan de Tweede Wereldoorlog, het Marshallplan en de Vietnamoorlog bij elkaar. Terwijl de overheid anderzijds onverbiddelijk beweerde dat er bezuinigd moest worden op alles wat ons lief en noodzakelijk was.

'Hoe kunnen we begrijpen,' tikte Luca de toetsen bijna van zijn bord, 'dat er miljarden naar banken en landen gesluisd worden, en dat voor alles waarvoor wij dachten belastingen te betalen, ons pensioen, onze zorgkosten, ons onderwijs, steeds minder en minder geld is?'

Maar het meest verbijsterd was hij nog door zijn eigen stil-

zwijgen. Gelaten zat hij, als zovele anderen, als een konijn in de enorme gloeilamp van zijn televisie te kijken, hij liet zich vermaken door hysterische presentatoren, kitscherige zangeressen, infantiele talentenjachten in een steeds explicietere wolk van seksuele toespelingen, waar het hele land om grinnikte. Een volk dat wel lachte, maar geen plezier had. Alsof de mensen gehypnotiseerd waren. Lamgeslagen, monddood gemaakt. Versuft door weinig brood en veel spelen.

‘Wij hebben de crisis toch niet veroorzaakt?’ tikte hij met toenemende woede. ‘Wij hebben toch geen misdadige financiële producten bedacht die ons deden geloven dat ze onze winst zouden verdriedubbelen, maar die gebaseerd waren op lucht, en alleen bankiers en aandeelhouders steenrijk maakten? Wij hebben toch geen onverantwoorde hypotheeklen verschaft? Wij hebben toch niet betoogd dat we per se de euro wilden? Wij hebben ons toch niet verrijkt met exuberante bonussen waarvan je meerdere dorpen een jaar lang zou kunnen onderhouden?’

Maar toen het uur van de wolf naderde, het uur dat het donkerste van de nacht verdreven wordt door het prille ochtendlicht, kwamen er plots oplossingen in hem boven. Het was allemaal niet zo ingewikkeld als men het trachtte voor te stellen. Wat had zijn dorp te maken met die miljarden waarvan niemand precies wist waarvoor ze nodig waren? Basta, tikte hij driftig. Niets mee te maken. Er is maar één manier om het tij te keren. En dat is drastisch. Totaal. Het is tijd voor een revolutie, schreef hij in vette blokletters boven zijn aantekeningen.

Terwijl de bergtoppen nog schroeyden van het oranje ochtendlicht in deze laatste dagen van september, reed Luca luid rin-

kelend met zijn racefiets door het handjevol dwarsstraten van het bergdorpje. Natuurlijk keken de mensen die nog aan het ontbijt zaten, vreemd op toen ze hun jonge burgemeester op straat hoorden schreeuwen dat ze allemaal om negen uur naar het dorpsplein moesten komen omdat hij daar een belangrijke mededeling zou doen. Maar ze waren wel nieuwsgierig. En de meesten onder hen hadden toch niets om handen. Het uitgedunde clubje dat nog wel ergens verwacht werd, suste zichzelf met de gedachte dat of ze nu om negen uur of om halftien op hun werk zouden verschijnen, hun baas het hun vast niet kwalijk zou nemen, op die ene dag dat er iets opwindends leek te gebeuren in hun dorp. Ook de rommelige steegjes werden niet overgeslagen door Luca. Met nog meer ijver dan tijdens zijn verkiezingscampagne liep hij de trappen op en af om tegen de vervallen geveltjes te schreeuwen dat het een belangrijke dag was en dat iedereen die om zijn eigen toekomst gaf, verwacht werd. Krakend werden luiken opengeduwde en slaperige hoofden staarden grimmig naar de burgemeester die hun laatste zoete uurtje onder de warme deken verstoord had.

Toch stonden ze daar allemaal, ruim voor negen uur. De meesten een tikkeltje lacherig. De ouderen, die de oorlog nog hadden meegemaakt, ongerust. Ciro, een wat mollige jongeman van rond de twintig, die niets liever wilde dan de slagzaak van zijn vader overnemen hoewel hij dat constant afraadde, camoufleerde zijn onzekerheid met dorpse baldadigheid. Hij deelde wat tikken uit aan zijn vrienden, die op hun beurt zonder reden schopten tegen een reclamebord en een vuilnisbak omver kieperden. Enzo, Ciro's beste vriend, geeuwde demonstratief om te laten zien dat dit een belachelijke tijd was om uit bed te komen. De vrouwen zetten onverstoorbaar het gesprek voort dat ze de dag ervoor hadden afgebroken terwijl ze de was van hun balkonnetjes binnenhaalden. Zelfs de pastoor zat er op een bankje, hoewel hij zich meestal niet met wereldse zaken bezighield. En ook Alessia, die vreselijk geschrokken

was toen ze na een nacht piekeren net in slaap was gevallen en wakker werd geschreeuwd door Luca die ook onder haar raam passeerde. Eerst had ze koppig geweigerd om te gaan. Maar haar moeder had gezegd dat ze zich niet zo moest aanstellen. Dat het vast wel ontzettend belangrijk moest zijn als hij het hele dorp wakker maakte. En toen opeens de gedachte opkwam dat hij haar misschien wel eens in het openbaar ten huwelijk zou vragen om het goed te maken, ging ze toch uitgebreid met krultang en haardroger haar platinablond kapsel stileren, trok dat witte minirokje aan dat hij zo sexy vond, en stifte haar lippen vuurrood.

Nadat de oude kerkklok negen keer had geslagen, opende de deur zich op het balkon van het peperkoeken gemeentehuis. Luca liep duidelijk gespannen naar de kleine ijzeren balustrade, waar ook vele van de inwoners geposeerd hadden op hun trouwdag. Links en rechts liepen tien witte treden waarop menige bruid haar best had gedaan niet te struikelen over haar lange sleep. Achter Luca hing troosteloos de Italiaanse vlag, rechts geflankeerd door de Filettijnse, en links door de Europese. De ernst op zijn gelaat had iets onheilspellends. De inwoners stootten elkaar aan om stil te zijn en keken bevreesd naar de man die daar gewoon in zijn witte polo en jeans voor hen stond.

'Vrienden,' zei hij terwijl hij plechtig zijn handen op de balustrade legde, 'mijn slogan voor de verkiezingen was: "Het is tijd voor verandering". Ik neem aan dat jullie daar nog niet veel van gemerkt hebben...'

Het volk grinnikte. Ze hielden wel van wat zelfspot. De meesten hadden onverschillig hun schouders opgehaald toen al snel bleek dat de jonge burgemeester inderdaad in niets had afgeweken van zijn oude voorganger.

'Maar vanaf vandaag zal dat afgelopen zijn.'

Nu lachten ze wat harder.

'Ik meen het,' zei Luca overtuigend. 'Ik weet niet hoe het u

vergaat, maar met verbijstering volg ik het financiële nieuws op radio, tv en in de kranten. Voor het eerst in mijn leven heb ik een onderbuikgevoel over een mondiale crisis die haar weerga niet kent. Ik ben nochtans geen doemdenker, dat weet u. Maar het slechte nieuws dat onafgebroken over ons heen dendert, boezemt me angst in. Dat bedrijven failliet kunnen gaan, lijkt me evident. Dat banken omvallen, vond ik erg schokkend maar is inmiddels eigenlijk al vertrouwd nieuws geworden. Maar dat nu ook ons eigen land op het punt staat in te storten, vind ik huiveringwekkend. Ik zie de zenuwachtigheid in de ogen van onze politieke leiders, die nog nauwelijks hun natuurlijke kalmte en zelfvertrouwen kunnen bewaren. Ik neem notitie van de vele geheime topbijeenkomsten die plaatsvinden en waarvan niemand weet wat er precies bedisseld wordt. Ik onderga gelaten de ene afkondiging na de andere van op stapel staande bezuinigingen, donkere prognoses, en net als ieder ander heb ik geen flauw idee welke impact al deze rampspoed op uw of mijn leven concreet zal hebben. Maar toch ondergaan we het apathisch. We komen niet de straat op. Niet voor onszelf, noch voor onze kinderen, en al helemaal niet voor de miljoenen mensen in Afrika die op dit moment sterven van ziekte, honger en dorst. We gedragen ons als onmachtigen. We begrijpen in het beste geval dat we gemanipuleerd worden. Dat wij onrechtmatig rekeningen betalen van zaken waar we niet om gevraagd hebben. Dat al onze inspanningen om iets van ons eigen leven te maken, ontmoedigd worden, belast, en we verpulverd worden onder deprimerend makend nieuws. We verschuilen ons in onze huizen en slikken als makke schapen dat er geen geld meer is voor de zwaksten in onze samenleving. We verschuilen ons onder onze warme deken en hopen dat de storm wel zal overwaaien en dat de schade voor ons eigen leven zal meevallen. Waarom zeggen we niet collectief "nee"? Waarom nemen we geen voorbeeld aan de volkeren in Tunesië en Egypte, die het ook niet langer pikten, en net zo lang de

straat op gingen tot hun leiders met pek en veren verjaagd werden?’

Luca werd onzeker van de wazige blikken die hem aanstaarden. Vragende gezichten die geen idee hadden waar hij naartoe wilde met dit alles. Waarom ze uit hun bed hadden moeten komen om dit verhaal te horen? Wat hadden zij te maken met die crisis? Zij hadden toch geen enkele invloed op die heren in Rome? Het was stil zitten zolang je geschoren werd, en hopen dat het snel zou overwaaien.

‘Wacht,’ riep Luca en hij liep gehaast de deur van het gemeentehuis in, om even later buiten te komen met een dossier in een flitsend rood omslag dat hij toonde aan de mensen. ‘Dit zijn de maatregelen die ik kreeg vanuit Rome om hier in dit dorp uit te voeren. Men vraagt mij ons dorp op te geven, en te fuseren met Trevi...’

Ongelovig staarde men elkaar aan. Als dit waar was, dan was het pas echt belangwekkend nieuws. Ze waren de nederlaag van hun voetbalploeg voor de zomer nog lang niet vergeten. In het beslissende duel waarin bepaald zou worden welke ploeg zou degraderen uit groep H in de provinciale competitie van Lazio, had Filettino uitgerekend tegen Trevi moeten uitkomen. In de allerlaatste minuut had Trevi gescoord. Maar iedereen, behalve die blinde en bevooroordeelde scheidsrechter, had kunnen zien dat het om een glashelder gevalletje van buitenspel ging. Het woedende protest had echter niets uitgemaakt. De scheidsrechter had afgefloten en Filettino was weggezakt tot de allerlaagste divisie terwijl Trevi dit seizoen gewoon weer kon spelen in H. Iedere dag hadden ze het erover gehad hoe ze Trevi zouden terugpakken. Dat zij zouden fuseren met die bloedhonden van Trevi was ondenkbaar.

‘Kunt u zich voorstellen dat we straks niet meer in processie lopen achter onze patroonheilige Bernardino, maar achter die van Trevi? Dat wij Filettijnen kaarsen zouden moeten opsteken voor hun heilige Peter de Kluizenaar?’